

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Bohuslavou Drahošovou v právní věci žalobce: **J. P.**, proti žalované **České správě sociálního zabezpečení** se sídlem Křížová 25, Praha 5, k žalobě o přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 2.1.2012, nároku na invalidní důchod,

t a k t o :

I. Žaloba **s e z a m í t á .**

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

III. České republice se náhrada nákladů řízení **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I.

Žalobce se žalobou ze dne 28.2.2012 domáhal přezkoumání rozhodnutí žalované České správy sociálního zabezpečení (dále jen ČSSZ) ze dne 2.1.2012. Uvedl, že je pojištěný celou dobu na území Polska, kde bydlí. Od roku 1995 pobíral invalidní důchod a od 20.1.2012 pobírá starobní důchod.

Na výzvu soudu ze dne 13.7.2012 k doplnění a upřesnění žaloby uvedl, že rozhodce neměl přeložený výpis onemocnění, neměl jeho nemoc z předchozích let. Celou dokumentaci jeho onemocnění má ČSSZ Praha, včetně chorobopisu infarktu

z roku 2010. Letos byl vážně ohrožen jeho život. Byl v nemocnici, kde byl léčen v kritickém stavu. Byl přijat na kardiologickou kliniku, kde byl operován. Dosud stále užívá tabletky a je pod neustálým dohledem kardiologa. Po celou dobu byl pojištěný na území Polska. V ČR byl pojištěn v letech 1973-1983, kdy pracoval v ŽDB Bohumín.

Žalovaná ve svém vyjádření ze dne 5.11.2012 uvedla, že v rámci řízení o námitkách byl žalovanou opětně přezkoumán zdravotní stav žalobce, a to posudkem ze dne 19.10.2011 se závěrem, že se u žalobce jedná o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav ve smyslu ust. § 26 ZDP a shodně s prvoinstančním posudkem byla stanovena míra poklesu pracovní schopnosti 40 %, což podle § 39 odst. 2 písm. a/ ZDP odpovídá invaliditě I. stupně. Co se týká data vzniku invalidity, to bylo stanoveno „trvale“. Pro objasnění data vzniku invalidity se žalovaná obrátila na Lékařskou posudkovou službu a v odpovědi ze dne 21.6.2011 uvedla, že žalobce je od 18.8.2005 trvale částečně invalidní podle § 44 zákona o důchodovém pojištění a od 1.1.2010 je invalidní pro invaliditu prvního stupně podle § 396 odst. 2 písm. a) zdp. Pro nesplnění podmínky získání potřebné doby pojištění ke dni vzniku invalidity žalobce i nadále nesplňoval podmínky pro nárok na částečný invalidní důchod podle zákona o důchodovém pojištění a od 1.1.2010 nesplňoval podmínky pro nárok na invalidní důchod pro invaliditu I. stupně.

Žalovaná citovala ustanovení § 38 písm. a/, § 39 odst. 1 písm. a/, § 40 odst. 1 písm. f/ a odst. 2, § 43 písm. a/ a § 44 odst. 3 zák.č. 155/95 Sb. a článek 40 odst. 4 Nařízení Rady (EHS) č. 1408/71 a čl. 39 Nařízení Rady (EHS) č. 574/72, jakož i článek 46 odst. 3 Nařízení 883/2004. Konstatovala, že žalobce byl v době od 13.3.1995 do 31.5.2005 poživitelem částečného invalidního důchodu. K odnětí částečného invalidního důchodu od 31.5.2005 došlo na podkladě rozhodnutí Okresního soudu v Krakově ze dne 29.4.2005, podle kterého žalobce přestal být od 1.6.2005 částečně invalidním. S ohledem na skutečnost, že žalobce byl výdělečně činný i na území ČR, v souladu s čl. 39 Nařízení požádala žalovaná dne 16.2.2006 místně příslušnou Okresní správu sociálního zabezpečení Karviná o posouzení zdravotního stavu žalobce a posouzení stupně invalidity podle českých právních předpisů. Dne 29.3.2006 žalobce nebyl shledán plně invalidním, ale byl shledán částečně invalidním s datem vzniku částečné invalidity 18.8.2005. Schopnost soustavné výdělečné činnosti poklesla o 35 %. Poté, co prostřednictvím polského nositele pojištění uplatnil žalobce 19.6.2006 žádost o invalidní důchod, vycházela žalovaná z posudku OSSZ Karviná ze dne 29.3.2006. Žalobce splnil pouze jednu ze dvou podmínek nároku na částečný invalidní důchod. Druhou podmínku, tj. získání potřebné doby pojištění v délce pěti roků v rozhodném období deseti let před vznikem invalidity nesplnil, když v rozhodném období od 18.8.1995 do 17.8.2005 nezískal žádnou dobu pojištění, čímž nesplnil zákonné podmínky dané ustanovením § 43 písm. a/ zákona o důchodovém pojištění, a proto byla žádost o částečný invalidní důchod rozhodnutím žalované ze dne 1.8.2006 zamítnuta. O žalobě proti citovanému rozhodnutí rozhodl Krajský soud v Ostravě rozsudkem, kterým žalobu žalobce zamítl.

Prostřednictvím polského nositele pojištění uplatnil žalobce 9.11.2010 žádost o invalidní důchod, v jejímž rámci lékař Okresní správy sociálního zabezpečení v Karviné posoudil zdravotní stav žalobce se zjištěním, že se u něj jedná o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav a žalobce byl shledán invalidním s tím, že se jedná o invaliditu I. stupně, přičemž pokles pracovní schopnosti byl stanoven 40 %. Žalobce od vydání rozhodnutí žalované ze dne 1.8.2006, v jehož rámci byl stanoven den vzniku částečné invalidity 18.8.2005 neprokázal žádnou další dobu pojištění, jež by pokrylo rozhodné období od 18.8.1995 do 17.8.2005. V tomto období žalobce nezískal ani jeden den pojištění. Při rozšíření sledovaného období až na dobu dvaceti let ode dne vzniku invalidity, tj. od 18.8.1985 do 17.8.2005 žalobce získal pouze 3412 dnů pojištění což je 9 roků a 127 dnů, přičemž bylo nutné získat 10 roků. Žalobce nesplnil podmínky § 38 písm. a/ ZDP a žádost o invalidní důchod byla proto zamítnuta.

Proti rozhodnutí podal žalobce námitky. Ani v rámci řízení o námitkách neprokázal další dobu pojištění. Pokud žalobce namítal, že na území ČR byl zaměstnán v letech 1973 – 1983 u zaměstnavatele ŽDB Bohumín, pak žalovaná odkázala na osobní list důchodového pojištění. Námitku žalobce považovala za irelevantní.

V průběhu ústního jednání dne 4.12.2012 žalobce uvedl, že se domnívá, že ani polská ani česká strana pro výpočet výše důchodu nezohlednila dobu, kdy pracoval na hospodářství své matky. Domníval se, že matka platila za něj pojistné, což však není schopen doložit žádnými doklady. Dále uvedl, že proti rozhodnutí polského nositele pojištění, kterým byl mu odňat invalidní důchod, podal odvolání k soudu v Krakově. Proti rozhodnutí České správy sociálního pojištění (dále jen ČSSZ), kterým byl mu odňat invalidní důchod, odvolání nepodal.

II.

Krajský soud provedl důkaz rozhodnutím žalované ze dne 2.1.2012 číslo X a rozhodnutím ze dne 9.8.2011 číslo X, obsahem připojeného správního spisu žalovaného téhož čísla jednacího, spisem krajského soudu v Ostravě sp.zn.43Cad 36/2007. Při řízení o žalobě žalobce přitom krajský soud vycházel z ustanovení § 65 a násl. soudního řádu správního, jakož i ze skutkového a právního stavu, který tu byl dán v době rozhodování žalovaného správního orgánu (ust. § 75 soudního řádu správního).

Provedeným dokazování soud zjistil, že:

Žalobce je polským státním příslušníkem, s trvalým pobytem na území Polska, který uplatnil prostřednictvím polského nositele pojištění dne 9.11.2010 žádost o invalidní důchod (ČSSZ doručeno dle presenčního razítka 16.11.2010) s datem přiznání do 20.10.2010 (vzor E 204). V období od 18.8.1995 do 17.8.2005 nezískal žádnou dobu pojištění. V období od 18.8.1985 do 17.8.2005 získal na území Polské republiky pouze 3412 dnů pojištění což je 9 roků a 127dnů. Na území

České republiky nezískal v tomto období ani jeden den pojištění. Částečný invalidní důchod pobíral v době od 13.3.1995 do 31.5.2005.

1) Rozhodnutím ze dne 30.8.1995 ČSSZ přiznala žalobci na základě posouzení obvodní lékařskou komisí pro věci invalidity a zaměstnání v Zywcu podle § 37 zák.č. 100/88 Sb. a podle čl. 14 Úmluvy o sociálním zabezpečení mezi Českou republikou a Polskou republikou č. 261/1948 Sb., dílčí částečný invalidní důchod od 13.3.1995 s tím, že Obvodní lékařská komise pro věci invalidity a zaměstnání v ZYWCU dne 13.3.1995 uznala žalobce invalidním ve III. skupině invalidů. Pro nárok a výši důchodu bylo započteno v českém sociálním zabezpečení 3337 dnů a v polském penzijním zaopatření 4338 dnů.

2) Rozhodnutím ze dne 5.2.2002 ČSSZ odňala žalobci od 1.3.2002 dílčí částečný invalidní důchod pro nesplnění podmínek ustanovení § 44 a podle § 56 zákona č. 155/1995 Sb. a ve smyslu Úmluvy o soc. zabezpečení mezi ČR a Polskem s odůvodněním, že podle posudku lékaře ZUS v Bielsku-Bialej ze dne 27.12.2001, který je pro ČSSZ v Praze závazný, nebyl invalidní ani částečně invalidní a proto nárok na dílčí částečný invalidní důchod 27.12.2001 zanikl.

3) Dne 22.9.2003 ČSSZ rozhodla tak, že žalobci obnovila od 1.3.2002 částečný invalidní důchod s odůvodněním, že byl dle rozhodnutí okresního soudu v Krakově uznán nadále částečně invalidní.

4) Rozhodnutím ČSSZ ze dne 30.4.2004 odňala žalobci od 1.3.2004 dílčí částečný invalidní důchod pro nesplnění podmínek ust. § 44 a podle § 56 zák.č. 155/95 Sb. v platném znění a ve smyslu Úmluvy mezi Československou republikou a Polskou republikou o sociálním zabezpečení č. 261/1948 s odůvodněním, že podle posudku lékaře ZUS v Bielsku-Bialej ze dne 14.11.2003, který je pro ČSSZ v Praze závazný, již nebyl uznán ani částečně invalidním. Nárok na dílčí částečný invalidní důchod zanikl.

5) Rozsudkem soudu v Krakově ze dne 7.4.2005, který nabyl právní moci 29.4.2005 byl žalobci přiznán nárok na důchod z důvodu částečné neschopnosti do práce od 1.12.2003 na dobu osmi měsíců.

6) Rozhodnutím ze dne 7.9.2005 žalovaná uvolnila žalobci od 1.3.2004 výplatu částečného invalidního důchodu ve výši 1.640,- Kč s odůvodněním, že vzhledem k tomu, že byl rozhodnutím Okresního soudu v Krakově ze dne 29.4.2005 uznán částečně invalidním od 14.12.2003 do 31.5.2005, obnovuje se částečný invalidní důchod od zastavení, tj. od 1.3.2004.

7) Lékař OSSZ Karviná dne 29.3.2006 vypracoval posudek o invaliditě. Uvedl, že dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav odpovídá postižení uvedenému v kapitole XV, odd. F, položka 2 písm. b) přílohy č. 2 vyhlášky č. 284/1995 Sb., tj. 25%. Vzhledem k dalšímu postižení zdravotního stavu (náročnosti povolání) podle § 6 odst.4 citované vyhlášky zvýšil tuto hodnotu o 10%, na celkovou hodnotu 35%. Ve výroku uvedl, že žalobce není invalidní dle § 39 odst. 1 zák.č. 155/95 Sb., ale je částečně

invalidní dle § 44 odst.1 zák.č. 155/1995 Sb. Datum vzniku invalidity byl určen dnem 18.8.2005.

8) Žalobce prostřednictvím polského nositele pojištění požádal o přiznání invalidního důchodu. Žádost byla doručena ČSSZ dne 10.7.2006.

9) Rozhodnutím ze dne 1.8.2006 ČSSZ zamítla žádost žalobce o částečný invalidní důchod pro nesplnění podmínek ust. § 43 zák.č. 155/95 Sb. s přihlédnutím k Nařízení rady (EHS) č. 1408/71 a k Nařízení rady (EHS) č. 574/72 s odůvodněním, že podle posudku OSSZ Karviná ze dne 29.3.2006 se stal částečně invalidním od 18.8.2005, ale v rozhodném období před vznikem invalidity, tj. v době od 18.8.1995 do 17.8.2005 nezískal žádnou dobu pojištění.

10) Žalobce se domáhal žalobou ze dne 30.8.2006 přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 1.8.2006, kterým žalovaná zamítla jeho žádost o částečný invalidní důchod pro nesplnění podmínek ustanovení § 43 zákona č. 155/1995 Sb. s přihlédnutím k Nařízení Rady (EHS) č. 1408/71 a k Nařízení Rady (EHS) č. 574/72. Řízení bylo vedeno u Krajského soudu v Ostravě sp. zn. 43Cad 36/2007. Ve věci byl vypracován posudek dne 16.11.2007 posudkovou komisí MPSV ČR, dle jehož závěru k datu vydání napadeného rozhodnutí ČSSZ, tj. 1.8.2006 posuzovaný byl částečně invalidní dle § 44 odst. 1 zák.č. 155/95 Sb., nebyl plně invalidní podle § 39 zák.č. 155/95 Sb. v platném znění. Rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu byl vleklý bolestivý páteřní syndrom s lumboischialgiemi, kdy průkaz útlaku nervových kořenů nebyl prokázán EMG vyšetřením a stav odpovídal příloze č. 2 k vyhl.č. 284/95 Sb., kap. XV, odd. F, pol. 2 písm. b/, kdy z rozmezí 15-25 % byla stanovena horní hranice 25 % a tato zvýšená pro postižení pravého ramenního kloubu o 10 % na celkových 35 %. Posudková komise MPSV došla k závěru, že nelze stanovit dřívější datum částečné invalidity než je datum vyšetření posudkového lékaře v Polsku 18.8.2005, neboť dříve nebyl takový stav, který by bylo možno hodnotit až 35 % ztráty schopnosti soustavné výdělečné činnosti prokázán. Rozsudkem ze dne 22.6.2009, který nabyt právní moci 23.7.2009 byla žaloba zamítnuta a o nákladech řízení rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

11) Žalobce se domáhal prostřednictvím polského nositele pojištění přiznání invalidního důchodu žádostí, která byla doručena ČSSZ dne 16.11.2010.

12) Lékař OSSZ Karviná dne 8.6.2011 vypracoval posudek o invaliditě žalobce. Z výsledku posouzení vyplývá, že u žalobce se jedná o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav ve smyslu ust. § 26 zák.č. 155/95 Sb. Žalobce je invalidní dle § 39 odst. 1 zák.č. 155/95 Sb., jde o invaliditu I. stupně dle § 39 odst. 2 písm. a/ cit. zákona. Z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla jeho pracovní schopnost o 40 %.

13) ČSSZ rozhodnutím ze dne 9.8.2011 číslo X zamítla žádost žalobce o invalidní důchod pro nesplnění podmínek ust. § 38 písm. a/ zák.č. 155/95 Sb. a s přihlédnutím k článkům 40 a 45 Nařízení Evropského parlamentu a Rady

(ES) č. 883/2004 s odůvodněním, že podle posudku OSSZ Karviná ze dne 8.6.2011 invalidita účastníka řízení vznikla 18.8.2005, ale v rozhodném období od 18.8.1995 do 17.8.2005 nezískal žádnou dobu pojištění a v rozhodném období od 18.8.1985 do 17.8.2005 získal pouze 9 roků a 127 dnů pojištění.

14) Přípisem ze dne 30.8.2011 adresovaným ČSSZ, který žalobce nazval odvolání, z jehož obsahu se dá dovodit, že se jedná o námitky proti rozhodnutí žalované ze dne 9.8.2011, žalobce sdělil, že nesouhlasí s posudkem ve věci invalidního důchodu (dopis ze dne 9.8.2011). Uvedl, že soud v Karvině vyhrál, ale v Ostravě prohrál. Námitky blíže neodůvodnil.

15) ČSSZ, lékařská posudková služba, pracoviště pro námitkové řízení dne 19.10.2011 vypracovala posudek o invaliditě, dle kterého u žalobce se jedná o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav ve smyslu ust. § 26 zák.č. 155/95 Sb. Žalobce je invalidní dle § 39 odst. 1 zák.č. 155/95 Sb., jde o invaliditu II. stupně dle § 39 odst. 2 písm. a/ cit. zákona. Z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla jeho pracovní schopnost o 40 %. Rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu posuzovaného s nejvýznamnějším dopadem na pokles pracovní schopnosti je zdravotní postižení uvedené v kap. IX, odd. A, pol. 1 b/ přílohy k vyhl.č. 359/2009 Sb., pro které se stanovuje míra poklesu pracovní schopnosti 40 %.

16) ČSSZ rozhodnutím ze dne 2.1.2012 číslo X zamítla námitky žalobce proti rozhodnutí ze dne 9.8.2011 a rozhodnutí ze dne 9.8.2011 potvrdila. V odůvodnění rozhodnutí uvedla, že napadené rozhodnutí v plném rozsahu, včetně rozsahu uplatněných námitek, přezkoumala. V rámci řízení o námitkách byl žalovanou opětně přezkoumán zdravotní stav žalobce, a to posudkem ze dne 19.10.2011. Bylo zjištěno, že účastník řízení je invalidní dle § 39 odst.1 zákona č. 155/1995 Sb., míra poklesu pracovní schopnosti dle uvedeného posudku činí 40%. Dle uvedeného posudku invalidita trvá. Rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu účastníka řízení s nejvýznamnějším dopadem na pokles pracovní schopnosti je zdravotní postižení uvedené v kapitole IX, odd. A, položka 1, písm. b) přílohy č. 359/2009 Sb. pro které se stanoví míra poklesu pracovní schopnosti v rozmezí 20-40%. Lékař ČSSZ stanovil tuto hodnotu maximem, tj. 40%. Rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu je ischemická choroba srdeční. Lékař ČSSZ dospěl v rámci řízení o námitkách k závěru, že invalidita účastníka řízení zjištěná lékařem OSSZ Karviná v posudku ze dne 29.3.2006 i nadále trvá a jedná se o invaliditu prvního stupně. Podle posudku OSSZ Karviná ze dne 29.3.2006 byl účastník shledán invalidním a datum vzniku invalidity bylo stanoveno dnem 18.8.2005. Tento posudkový závěr byl potvrzen i posudkem posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí České republiky v Ostravě dne 16.11.2007.

Žalovaná dále citovala ustanovení § 43 zákona č. 155/1995 Sb., § 40 odst.1,2 zákona č. 155/1995 Sb., článek 6 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 883/2004 a uvedla, že přihlédla při posuzování nároku účastníka řízení na

invalidní důchod k dobám pojištění získaným na území Polské republiky, které byly potvrzeny polským nositelem pojištění.

Konstatovala, že v rozhodném období od 18.8.1995 do 17.8.2005 nezískal žádnou dobu pojištění. V období od 18.8.1985 do 17.8.2005 žalobce získal na území Polské republiky pouze 3412 dnů pojištění což je 9 roků a 127, Na území České republiky nezískal ani jeden den pojištění. Ani v rámci řízení o námitkách neprokázal další dobu pojištění. Pokud žalobce namítal, že na území ČR byl zaměstnán v letech 1973 – 1983 u zaměstnavatele ŽDB Bohumín, pak žalovaná odkázala na osobní list důchodového pojištění. Námitku žalobce považovala za irelevantní. Uvedla, že jelikož účastník řízení nezískal potřebnou dobu pojištění ani se nestal invalidním následkem pracovního úrazu, nejsou splněny podmínky § 43 zákona č. 155/1995 Sb. ve znění účinném do 31.12.2009 pro nárok na částečný invalidní důchod, a ani podmínky pro vznik nároku na invalidní důchod dle § 38 zákona č. 155/1995 Sb., ve znění pozdějších předpisů. Námitky shledala jako nedůvodné.

17) Dle osobního listu důchodového pojištění vypracovaného žalovanou 9.8.2011 žalobce za dobu od 8.6.1971 do 17.8.1985 získal celkem 7673 dnů pojištění, tj. 21 roků a 8 dnů. Z toho za období od 18.8.1985 do 17.8.2005 9 let a 127 dnů pojištění a od 18.8.1995 do 17.8.2005 žádný den pojištění.

III.

Podle článku 40 Nařízení Rady (EEC) č. 574/72 pro účely určení stupně invalidity přihlíží instituce členského státu k dokladům a lékařským zprávám a k informacím správní povahy získaným institucí kteréhokoli členského státu. Každá instituce si však ponechává právo nechat žadatele vyšetřit lékařem podle vlastního výběru, s výjimkou případů, kdy se použije čl. 40 odst. 3 nařízení.

Při posuzování nároku na invalidní důchod žalobce se musí aplikovat Nařízení Rady (ES) č. 1408/71 o uplatňování systémů sociálního zabezpečení na zaměstnané osoby a jejich rodiny pohybující se v rámci Společenství (dále jen Nařízení 1408) a Nařízení Rady (EHS) č. 574/72, kterým se stanoví prováděcí pravidla k Nařízení rady EHS č. 1408/71 o uplatňování systému sociálního zabezpečení na zaměstnané osoby a jejich rodiny pohybující se v rámci společenství (dále jen „prováděcí nařízení“).

Pro posouzení žalobcova nároku na invalidní důchod pro dobu před 1.5.2004 bylo rozhodující stanovení invalidity, resp. jejího stupně, příslušným orgánem polského nositele pojištění, jako orgánu, jehož příslušnost je dána trvalým pobytem stěžovatele v Polsku v den podání žádosti o dávku. Stanovení invalidity žalobce a jejího stupně příslušným orgánem polského nositele pojištění pro dobu před 1.5.2004 bylo podle článku 14 odst. 6 ve spojení s článkem 17 úmluvy závazné pro Českou správu sociálního zabezpečení a je základním a výchozím předpokladem pro úvahu, který z důchodů podmíněných dlouhodobě nepříznivým zdravotním stavem uvedených v § 4 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb., v jeho znění do 31.12.2009, má být stěžovateli přiznán.

Koordinační pravidla uvedená v Nařízení 1408 a v prováděcím nařízení pro posouzení nároku na dávku a nároku na její výplatu se použijí od dne 1.5.2004, tedy ode dne, kdy Česká republika přistoupila k Evropské unii. Podle přechodných a závěrečných ustanovení uvedených v článku 94 Nařízení 1408 (přechodná ustanovení pro zaměstnané osoby), bod 1. - toto nařízení nezakládá žádné nároky za období přede dnem, od kterého je použitelné na území dotyčného členského státu nebo na jeho části; bod 2. - všechny doby pojištění a případně všechny doby zaměstnání nebo bydlení získané podle právních předpisů členského státu přede dnem, od kterého je toto nařízení použitelné na území uvedeného členského státu nebo na jeho části, se berou v úvahu při stanovení nároků získaných podle tohoto nařízení; bod 3. - s výhradou odstavce 1 se nároku podle tohoto nařízení nabývá, i když se tento nárok týká pojistné události, ke které došlo přede dnem, od kterého je toto nařízení použitelné na území dotyčného členského státu nebo na jeho části.

Pokud jde o nároky důchodového pojištění stěžovatele pro dobu před 1.5.2004, posuzují se podle Úmluvy mezi republikou Československou a republikou Polskou o sociálním pojištění ze dne 5.4.1948, jež vstoupila v platnost 1.10.1948, a je vyhlášena pod č. 261/1948 Sb., ve znění prvního dodatkového protokolu ze dne 30.9.1955 (dále jen „úmluva“), Dohody z 2.5.1957 o používání některých ustanovení Úmluvy mezi Československou republikou a Polskou lidovou republikou o sociálním pojištění ze dne 5. dubna 1948 (dále jen „dohoda 1957“), Dohody o používání Úmluvy mezi republikou Československou a republikou Polskou o sociálním pojištění podepsané ve Varšavě 5. dubna 1948 ze dne 21. října 1970, publ. pod č. 118/2002 Sb. m. s. (dále jen „dohoda 1970“) a Ujednáním mezi ministrem práce a sociálních věcí České republiky a ministrem práce a sociální politiky Polské republiky o výplatě dávek a provádění administrativní a lékařské kontroly podepsané dne 10.12.2002, publ. pod č. 12/2003 Sb. m. s. (dále jen „ujednání 2002“).

Podle článku 14 odst. 6 úmluvy rozhodnutí nositele pojištění jednoho státu, že zde je invalidita všeobecná nebo invalidita z povolání, je závazné pro nositele pojištění státu druhého, shodují-li se věcně pojmy invalidity v obou státech.

Podle článku 17 úmluvy návrh na přiznání dávky může být podán u kteréhokoliv nositele pojištění, u něhož byl žadatel pojištěn. Nositel pojištění, u něhož návrh byl podán, vyrozumí ostatní nositele pojištění, kteří jsou v návrhu uvedeni. Jde-li o použití ustanovení čl. 14 odst. 6, rozhoduje o invaliditě nositel pojištění, příslušný podle trvalého bydliště žadatelova v den podání žádosti.

Základní skutečností ovlivňující poskytování dávek v invaliditě je posouzení zdravotního stavu dané osoby a stanovení stupně invalidity. Koordinační pravidla se nesnaží zasahovat do jednotlivých systémů, ty si vytvářejí členské státy samy. Jednotlivé členské státy mají vlastní pravidla pro posuzování zdravotního stavu i pro stanovení toho, zda je osoba invalidní, případně jaký je stupeň její invalidity. Česká republika provádí posouzení zdravotního stavu sama, podle svých právních předpisů a svými institucemi (od 1.5.2004).

Podle ustanovení § 43 zákona č. 155/1995 Sb. ve znění účinném do 31.12.2009 pojištěnec má nárok na částečný invalidní důchod, jestliže se stal částečně invalidním

- a) a získal potřebnou dobu pojištění, nebo
- b) následkem pracovního úrazu.

Podle § 44 odst.1, věta první téhož zákona, pojištěnec je částečně invalidní, jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla jeho schopnost soustavné výdělečné činnosti nejméně o 33 %. Podle odst.2 věty první pojištěnec je částečně invalidní též tehdy, jestliže mu dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav značně ztěžuje obecné životní podmínky.

Potřebná doba pojištění pro nárok na částečný invalidní důchod se posuzuje podle § 40.

Podle § 38 zákona č. 155/1995 Sb. pojištěnec má nárok na invalidní důchod, jestliže nedosáhl věku 65 let nebo důchodového věku, je-li důchodový věk vyšší než 65 let, a stal se invalidním a získal potřebnou dobu pojištění, nebo stal se invalidním následkem pracovního úrazu.

Podle § 39 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb. v pl. znění pojištěnec je invalidní, jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nastal pokles jeho pracovní schopnosti nejméně o 35 %.

Podle odst.2 téhož ustanovení jestliže pracovní schopnost pojištěnce poklesla

- a) nejméně o 35 %, avšak nejvíce o 49 %, jedná se o invaliditu prvního stupně,
- b) nejméně o 50 %, avšak nejvíce o 69 %, jedná se o invaliditu druhého stupně,
- c) nejméně o 70 %, jedná se o invaliditu třetího stupně.

Podle § 40 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb. činí potřebná doba pojištění pro nárok na invalidní důchod u pojištěnce ve věku

- a) do 20 let méně než jeden rok,
- b) od 20 let do 22 let jeden rok,
- c) od 22 let do 24 let dva roky,
- d) od 24 let do 26 let tři roky,
- e) od 26 let do 28 let čtyři roky a
- f) nad 28 let pět roků.

Podle odstavce druhého potřebná doba pojištění pro nárok na invalidní důchod se zjišťuje z období před vznikem invalidity, a jde-li o pojištěnce ve věku nad 28 let, z posledních deseti roků před vznikem invalidity. U pojištěnce staršího 38 let se podmínka potřebné doby pojištění pro nárok na invalidní důchod považuje za splněnou též, byla-li tato doba získána v období posledních 20 let před vznikem invalidity; potřebná doba pojištění činí přitom 10 roků. Podmínka potřebné doby pojištění pro nárok na invalidní důchod se považuje za splněnou též, byla-li tato doba získána v kterémkoliv období deseti roků dokončeném po vzniku invalidity; u pojištěnce mladšího 24 let činí přitom potřebná doba pojištění dva roky.

Základními podmínkami nároku na invalidní důchod jsou invalidita zjišťována lékařem OSSZ, popř. posudkovou komisí MPSV ČR a potřebná doba pojištění. Žalobce byl do 31.12.2009 částečně invalidní a od 1.1.2010 je invalidní pro invaliditu prvního stupně.

Prvou podmínku tedy žalobce splnil, když bylo zjištěno, že u žalobce se jedná o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav ve smyslu ustanovení § 26 zákona č. 155/1995 Sb., v důsledku kterého byla stanovena míra poklesu pracovní schopnosti 40%, což odpovídá invaliditě prvního stupně. Datum vzniku invalidity bylo určeno dnem 18.8.2005. Pokud se jedná o druhou podmínku, tj. potřebnou dobu pojištění, pak tato činí 5 roků, když žalobce je narozen 29.10.1953. Invalidita žalobce vznikla dne 18.8.2005. Rozhodným obdobím je doba od 18.8.1995 do 17.8.2005. V rozhodném období od 18.8.1995 do 17.8.2005 žalobce nezískal žádnou dobu pojištění.

Protože žalobce je pojištěncem starším 38 let, podmínka doby získaného pojištění pro nárok na invalidní důchod by byla splněna za předpokladu, že by tato doba byla získána v období posledních 20 let před vznikem invalidity (§ 40 odst.2, věta druhá), přičemž potřebná doba pojištění činí 10 roků. V období od 18.8.1985 do 17.8.2005 žalobce však nezískal ani den pojištění na území České republiky a na území Polské republiky získal 3.412 dnů, tj. 9 let a 127 dnů pojištění.

Rozsudkem Krajského soudu v Ostravě sp.zn. 43Cad 36/2007 ze dne 22.6.2009 byla žaloba žalobce zamítnuta, když žalobce v řízení neprokázal potřebnou dobu pojištění pro nárok na částečný invalidní důchod. Od doby, kdy žalobce se domáhal žalobou ze dne 30.8.2006 zrušení rozhodnutí ČSSZ ze dne 1.8.2006, kterým byla jeho žádost o invalidní důchod zamítnuta, žalobce ani dodatečně neprokázal další potřebnou dobu pojištění.

V tomto řízení bylo prokázáno, že žalobce splnil pouze jednu z podmínek pro přiznání invalidního důchodu, tj. invaliditu, ale nesplnil druhou podmínku, která musí být splněna společně s první podmínkou pro přiznání invalidního důchodu, tj. potřebnou dobu pojištění. Ačkoliv žalobce prokázal, že se stal invalidním, invalidní důchod mu nenáleží, protože nezískal potřebnou dobu pojištění a ani se nestal invalidním následkem pracovního úrazu.

Krajskému soudu proto nezbylo než po provedeném řízení a hodnocení důkazů (§ 77 s.ř.s.) žalobu zamítnout. Pokud žalobce tvrdil, že polská strana, ale ani česká strana při výpočtu důchodu nezahrnuly do pojištění dobu, kdy pracoval na hospodářství své matky (domnívá se, že matka za něj platila pojistné), pak je na žalobci, aby tuto dobu pojištění prokázal. Ostatně toto tvrzení nebylo uvedeno ani v žalobě jako žalobní bod. Soud k této údajné době pojištění nemohl přihlédnout. Navíc žalobce sám uvedl, že bude muset v tomto ohledu teprve provést šetření.

Účastníkům řízení nebyla náhrada nákladů řízení přiznána, neboť žalobce

nebyl v řízení úspěšný a úspěšná žalovaná nemá právo na náhradu nákladů řízení ze zákona (§ 60 odst.1, 2 s.ř.s.).

Ač má podle ustanovení § 60 odst.4 s.ř.s. stát právo proti neúspěšnému účastníkovi na náhradu nákladů řízení, které platil, nebyla státu náhrada těchto nákladů přiznána, neboť odměnu tlumočnicka dle ust. § 36 odst. 2 s.ř.s. platí stát.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího

správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ostravě dne 4. prosince 2012

:

JUDr. Bohuslava Drahošová
samosoudkyně